

BULGARIA: we still are there but here

DE CORONADANS ONTSPRONGEN

Kleine vliegenvanger

Smalle weg; grote wagens

Onze zoon komt vliegensvlug naar Sofia. Met een uurtje vertraging vanwege de mist, gearriveerd. Het is hier gaan regenen en het is koud geworden. In alle maanden dat we hier zitten is het mooi weer geweest en nu... De plannen om te gaan vogelen in Bulgarije vallen grotendeels in duigen. Voor de vogelaars onder de lezers: een erg vogelrijk land. We hebben ongeveer een week met beperkte bezoeken aan vrienden en burens, coronaperikelen en een paar dagen naar de kust voor de vogeltrek. Vanwege het slechte weer, de vooruitzichten en het vooruitzicht vertrekken we eerder uit Popovtsi. Afscheid nemen van burens, vrienden en bekenden verloopt anders dan gehoopt: het coronavirus heeft toegeslagen in die kringen. Dus wordt het telefonisch, WhatsApptisch, messengeritisch en op afstand. Onze buurman, een notoire corona-ontkenner, is vanwege corona opgenomen in het ziekenhuis en krijgt zuurstof. Andere vrienden adviseren om elkaar niet te ontmoeten. Daarom vertrekken we een aantal dagen eerder naar Nederland via Romenie, Hongarije en Oostenrijk. Niet eerder meegemaakt: 3 uur wachten bij de brug van Vidin (met maar een paar autos voor ons) en dan meer dan een uur opnieuw wachten net voorbij de grens, vanwege een gekantelde vrachtwagen met levende have. We kennen de situatie wel (of niet): een tweebaansweg met kilometers vrachtautos aan een kant en dan een derde baan moet worden gecreëerd voor vrachtverkeer met levende have en niet lang houdbare goederen. Dus op een smalle tweebaansweg met aan de zijkant slootjes, komen twee rijen vrachtwagens en een rij luxe autos (waar ik onze bus onder schaar). Dus onze plannen worden aandig verstoord. Bekend en toch altijd onverwacht. We zien grote trappen in Hongarije en in Burger Land (Oostenrijk) onder andere kraanvogels. Een paar dagen in Thalgau bij vrienden zijn onze laatste overgang naar het Dierense-rijk, waar we op 22 oktober landen.

IS ER LEVEN NA HET KAMP?

HET DAGELIJKS LEVEN IN POPOVTSI

We zijn nog geen dagje in Popovtsi als er plots een zestal mensen onze poort opent. Het is een vreemdeling zeker, die verdwaald is, zeker. Nee hoor, we hoeven niet te vragen naar hun naam.. vertellen ze uit zichzelf. Het blijkt een gezin dat afgelopen jaar, bij onze afwezigheid, een huis heeft gebouwd in onze straat. Een jong gezin met dito jonge dochters van een jaar of 7 en 9. Het voorstellen is zo gebeurd: Bulgaren die goed engels spreken, jaren in Praag hebben gewoond, van barbecuen houden en van poffertjes. En Sissy, de jongste, wil Nederlands leren. In drie minuten verteld. Moeder Borislava is een sociaal bewogen jonge vrouw die zich in de loop van tijd geregeld heeft laten zien. Gelukkig zegt deze keer niemand dat we niet met ze moeten omgaan omdat ze geen Christen zijn. Ze weten inmiddels dat we toch niet luisteren. Ze geeft twee pakketjes met ons mee naar Nederland voor een vriendin in Nootdorp.

Nederlanders zijn geen Bulgaren: wat een wijsheid. Wij zijn blij als het mooi weer is en we zitten buiten als het maar even kan. We kunnen bij ons huis in de zon, uit de zon, buiten zitten. We komen (pas) in juli in Popovtsi en dat betekent zomer. Overdag tussen 25 en 35 graden: prachtig weer voor buiten. En daar zijn we te vinden. Maar Bulgaren vinden het te warm en blijven binnen. En als het een dagje wat frisser is, vinden ze het te koud... en blijven binnen. Als het waait, blijven ze binnen; als het niet waait ook. Wij zitten buiten en groeten passerende burens en vrienden. Soms stopt er iemand.. vaak om groenten en fruit bij ons achter te laten.

Kinderen uit de buurt hebben ontdekt dat we vaak buiten zijn. Zij komen bij ons zitten en spelen uren Skybo of een ander spel net ons. De tafel blijft soms tot in de late uren bezet. Frisdrank en een knabbeltje doet wonderen.

Onze verjaardagen vallen, zoals meestal, in onze verblijfsperiode in Bulgarije. Veel digitale felicitaties en met vrienden die ons uitnodigden, een verrassingsetentje.

kleurrijke markt

Gebrachte groente en fruit

EEN ANDERE MISSIE

ULTIEME TOEWIJDING

Het is er maar niet van gekomen om met Angelika, een Duitse vriendin, getrouwd met Angel, een Bulgaar, een zendingsproject te gaan bezoeken. Er was altijd wel iets. En nu is het er van gekomen. We gaan naar Kardzjali, via Charmanli waar Ivan woont, amper 4 uur rijden. We zullen overnachten en met hem meegaan in zijn normale routes. Kardzjali ligt midden in Rodopi, een prachtig gebergte dat grenst aan Griekenland en Turkye, in een moslim gebied. Net op de dorpsgrens van Kardzjali, een dorp met 48 inwoners, inclusief een vrouwelijke burgemeester, is een onder constructie zijnd gebouw, waar we dezer dagen blijven. De wonderlijke verhalen over dit gebouw, via dromen, geld dat uit de hemel viel, liefde voor het volk, zouden een boek vullen. We hebben wonderlijke ontmoetingen waarvoor we uren naar een oud echtpaar rijden over onbegaanbare wegen en waar het evangelie alleen zichtbaar, maar niet direct hoorbaar, is. We bezoeken, na uren door de bergen rijden, een gezin, waarvan de kinderen iedere dag 4 uur moeten lopen naar de dichtsbijzijnde bushalte en dat ook doen. Heel af en toe is er een auto beschikbaar die hen naar de bushalte kan brengen. Dat er geen verharde weg is, is een erfenis uit de communistische tijd. Natuurlijk vroegen de bewoners om een goede weg en kregen het antwoord dat die er lag. Kadastraal was daar een verharde weg; helaas had de ambtenaar die dat moest regelen het geld in eigen zak (of zakken) gestoken en aangegeven dat de weg klaar was. Dus officieel was er een weg en dus is een nieuwe weg overbodig. Zo kan dat.

We gaan al heel wat jaartjes naar Bulgarije, maar deze armoede hebben we lang niet meer gezien. Maar ook niet deze toewijding naar mensen die zo afgelegen wonen en waar het evangelie alleen uitgeleefd kan worden.

We worden geraakt door Ivans missie. We bezoeken een huisgroep, bewonderen de prachtige natuur, horen de wonder-verhalen van Gods voorzienigheid, horen de problemen van het vee met wolven, zien 12 vale gieren en kopen mede ter sponsoring een (erg) groot blik honing en zijn in Kaptan Andreevo op een drielandenpunt. Geraakt door de armoede, positieve toewijding, groot geloof en primitieve leefstijl en vol dankbaarheid voor de kennismaking, gaan we weer huiswaarts.

Centrum in restauratie

Afgelegen, primitief, arm, oud: a la Max helpt

Onze presentatie over Bulgarije tijdens de conferentie is te zien met deze link:

<https://youtu.be/z-mzZPmlEBc>

U kunt zich ook laten inschrijven voor de nieuwsbrief (als u dat nog niet gedaan heeft) door een email te sturen naar albertvanbrunschot@live.nl

Giften (ANBI)

Rafaël Den Bosch

- **NL48RBRB0878546502**
- Giften voor Bulgarije

IS ER LEVEN IN NEDERLAND NA BULGARIJE?

SAMEN VATTEN

Geen programma meer hebben is ook leuk. Eindelijk tijd voor burens, vrienden, kerken.

Rest ons vooral weer settelen. Ons verheugen in onze kinderen en kleinkinderen en dat doen we. De kerk in Arnhem weer bezoeken. Naar de Rafaelconferentie gaan en een presentatie over ons werk in Bulgarije laten zien. Doncho, een Bulgaarse man, die we in Bulgarije hebben bezocht, is weer in Nederland en we hebben hem begroet in de kerk. Goede vrienden hebben we weer mogen verwelkomen.

We zijn nog vol van Bulgarije en hebben nog zoveel te vertellen.

We hebben simpele verhalen over simpele ontmoetingen die door kleine gebeurtenissen bijzonder zijn. Ik denk aan Plamen en zijn vragen aan ons; aan Nadka en haar snelle groei; aan Gina en haar Ivan; aan de jongste dochter van Donika en haar actie; Katja met al haar vragen en nog veel meer. Misschien komen we er aan toe.

We zijn dankbaar. Wat een genade voor ons dat we naar Bulgarije kunnen en wat een genade dat we ondersteund worden in belangstelling, bemoediging, gebed en financiën door kinderen en kleinkinderen, familie, Rafaelkerken in Den Bosch en Arnhem, door Rafaël Nederland, vrienden en bekenden.

Bulgarije lijkt ver weg.. lijkt, want het is maar 2,5 uur vliegen vanuit Eindhoven. Wij gaan met onze bus en dat is 2300 kilometer overbruggen. Gelukkig nog steeds goed te doen voor ons; en we hebben daar vervoer.

We kunnen prima hulp gebruiken bij de jongerenkampen en bij de Engelse les. Daarnaast hebben we voor een beperkt aantal belangstellenden de mogelijkheid een kijkje te nemen in ons dagelijks leven, waarbij we naar een Romakerk zullen gaan, naar een klooster, een openlucht museum en een stukje mooie natuur kunnen laten zien.

Neem maar contact met ons.